

řīběhy nocti

Jiří Sivok

Sborník hororových povídek

Ante portam inferam I.

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2016

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-24-8 (pdf)

ISBN 978-80-7548-25-5 (ePub)

ISBN 978-80-7548-26-2 (MOBI)

Obsah knihy

Úsek dopravních nehod	4
Dveře	20
Nehody se dějí	27
Hypnóza	33
Ta nejostřejší, kterou máme	36
Nespavost	45
Já nejsem blázen	51
Večerní Máj je... ..	53
Show musí pokračovat!	59
Spravedlnost	64
Archa hříchu	71
Stovka	79
Spolkl to	85
Není konce	96
DODATKY	105

Poděkování aneb návrat do minulosti

Jsem tady!

Konečně se mi to podařilo a nacházím se ve Vašich knihovničkách, šuplících a stolech. Co je ovšem důležitější, nacházím se ve Vašich rukách a v mysli. Komunikuji s Vámi a ani neotvírám ústa. Nejedná se o telepatii?

Prsty mi přejíždí po šedé klávesnici notebooku a vtiskávají do souboru nuly a jedničky, abyste si je mohli mnohem později přečíst na papíře nebo e-booku.

Dnes je 19. června 2009 a já si uvědomuji, že mě čeká ještě dost práce, abych sborník Příběhy noci vůbec vydal. Jestliže tyto řádky čtete, tak se stalo a my utváříme mezičasovou komunikaci. Který se píše rok? 2010? 2015? 2030?

Je to jedno, protože bez některých přátel by tu teď Jiří Sivok z roku 2009 nekomunikoval s lidmi z budoucnosti.

Jedná se o tyto osoby, kterým jsem zavázán:

Moji drazí rodiče, Vám patří dík na prvním místě. Jsem takový, jakého jste mě vychovali. To, co jsem, jsem díky Vám.

Hance Hosnedlové děkuji za odbornou pomoc a korekturu. Díky též patří i celému Jihočeskému klubu Obce spisovatelů.

Veronice Mayerové, jako jednomu z největších expertů na fantastickou literaturu, kterého znám. Jsi nejvhodnější kmotříčkou této knihy.

Janě Petrové pro důkaz, že múzy nevymřely.

Petrovi Válkovi za kolegiální a přátelské hecování.

Janu Novákovi, který na mé přání vytvořil skvělou obálku.

Ivě Chlumákové, která Vám mé povídky zpříjemňuje ilustracemi.

Další díky patří přátelům, protože mě téměř denně nutí zažívat nová a nová dobrodružství, a tak mi vtiskávají do hlavy příběhy a jejich hrdiny. Děkuji tedy *Martinu Selingerovi*, *Miroslavu Buštovi*, *Janu Šindelářovi*, *Davidu Klimešovi*, *Aleně Korandové*, *Danielu Kecovi* a spoustě dalších.

Jistě jste celý nedočkaví, jaké světy a příběhy se odehrávají na dalších stranách. Proto už Vás nebudu zdržovat a přeji Vám příjemnou zábavu.

Váš přítel z června 2009

Jiří Sivok

Úsek dopravních nehod

Stěrače jako o závod kmitaly ze strany na stranu. Aleš raději nastavil stírací mechanismus na největší obrátky, viditelnost se však o moc nezlepšila. Jak výsměch drzého šaška působila mlha, která do urputného deště začínala padat a objímat prostor kolem auta.

Mlha a déšť! To mě teda zajímá, co přijde teď. Co takhle kroupy?! pomyslel si Aleš. Jel po dálnici číslo 3 už dvě hodiny a další dvě měl ještě před sebou. Považoval se za dobrého řidiče, přesto v tomto nečase stáhl nohu z plynu a zpomalil na sto kilometrů v hodině. Auto zaškývalo, a tak podřadil na čtyřku.

Světla protijedoucích automobilů ozařovala rozmazané kapky na skle, s nimiž se stěrače snažily marně vypořádat. V rádiu hráli nějakou starou píseň od Kabátů. Aleš prsty ťukal na volant a pobrukoval si.

Po písni ukázaly digitální hodiny na zeleném podsvětlení rádia 22:00 a moderátor spustil rychlé zpravodajství. „To víš, že jo!“ zavrtěl hlavou Aleš a začal hledat jinou stanici. „Teď tak budu poslouchat ty tvoje kecy.“

Číselník frekvence nastavený na FM se začal přetáčet směrem nahoru, ale pak najednou zhasl celý displej. V autě se rozprostřela tísnivá tma a jediné viditelné body byly ukazatele otáček i rychlosti a pak žlutá halogenová světla pokoušející se probojovat přes příboj deště.

„Kurvafix!“ zasyčel. Mačkal stále na tlačítko on/off v domnění, že se rádio rozeběhne, ale to se nestalo. Zkusil sejmut čelní panel a zase ho nasadit. Opět však bezvýsledně. Po několika dalších marných pokusech odhodil hlavní panel rádia na sedačku spolujezdce a bavil se nadáváním.

Minul výjezd číslo 30 a poté i odpočívadlo s benzinovou pumpou a motorestem. Ne, že by neměl hlad, ale Helena mu připravila oblíbené jídlo - svíčkovou na smetaně s brusinkami.

Otec, Robert Drda, byl možná násoska, přesto o životě něco věděl. Jedna z prvních věcí, které syna naučil, byla: „Ožeň se se ženou, která tě bude milovat a bude umět vařit! Láska bez kuchařského umění je na hovno! Ne nadarmo se říká, že láska prochází žaludkem. Teď už mě neotravuj, hochu, a podej mi to pivo.“

Helena splňovala obě podmínky. Pravda, byla trochu širší v bocích, ale čert to vem. Vlastně se mu Helenino tělo líbilo. Stačila vzpomínka na kolébaté pohyby její pánve při jízdě na Alešově chloubě, aby nádobičko v těsných kalhotách ztuhlo.

„Neboj frajere, už jsme skoro doma,“ nadzvedl se v sedačce a srovnal si kalhoty tak, aby ho nikde netísnily. Mobil nepříjemně tlačil v kapse, vytáhl ho tedy do tmy s úmyslem hodit jej

vedle nehybného panelu rádia, když se mu v hlavě zrodila spásná myšlenka. *Vždyt' tam mám paměťovku s muzikou!* Jednou rukou otevřel své „věčko“ a temnota zase na chvíli ustoupila bílé záři z mobilního telefonu. V menu vešel do složky audio a poté zvolil paměťovou kartu.

Očima kmital mezi jasně zářícím displejem a tmavou silnicí. Vybíral písně do playlistu, v duchu si od říkával kapely: *Metallica* jo, *Rolling Stones*, *Black Saba*...

Uviděl ji na poslední chvíli! Světla v mlze obkreslila obrys postavy přímo vprostřed rychlého pruhu. Brzdy zakvičely a volant se pod silou Alešových rukou stočil doprava. Věděl, že to nemůže nikdy stihnout. Auto nadskočilo a pod koly něco povolilo. Z Alešových úst se vydral výkřik.

Na kluzké vozovce v rychlosti devadesáti kilometrů za hodinu se začal vůz převalovat. Airbag vtěsnil Alešovo tělo zpátky do sedadla a pásy škrtily a pálily jako šlehnutí d'áblova biče. Sklo se syvalo do obličeje a kvílivý zvuk drhnutého plechu o asfalt se střídal s nárazy. Vůz udělal několik nepravidelných otáček a nakonec zůstal viset podvozkem vzhůru na zprohýbaných svodidlech, ale to už Aleš nebyl při vědomí.

* * *

Pomalů se probíral. Hlava bolela jako nikdy předtím. V uších mu pískalo snad sto píš'al doprovázených neustálým tap, tap, zvukem dešťových kapek dopadajících na auto. S vlhkým vzduchem se prolínal pach benzínu, jako v autoservisu. Krev bušila ve spáncích a Alešovi se začalo rozednívat.

Po tváři stékala rudá tekutina a slepovala mu vlasy. Zkusil se pohnout, ale pás držel pevně. Vzpatoval se a nemotorně se červeným tlačítkem uvolnil ze sevření. Hned svého počínání litoval. Visel vzhůru nohama a bezpečnostní pás držel tělo v bezpečí před pádem.

Dopadl hlavou na zprohýbanou střechu a natrhl si kůži na temeni. Zaskučel bolestí a nejen kvůli hlavě. V levém rameni něco nepříjemně křuplo. Hnul sebou a zapraskání se ozvalo znovu. Tentokrát bylo doprovázeno takovou bolestí, že si málem překousl jazyk.

Stěny automobilu jako by pulzovaly s Alešovými žilami. Zdálo, že se čím dál tím více přibližují. Dusilo ho to.

„Ven! Musím okamžitě na čerstvý vzduch!“ vydechl.

Pravou rukou a nohama si pomáhal a snažil se odplazit z vnitřku kombíku, nebo spíše z toho, co z něj zbylo. Bílý plášť airbagu odsunul stranou, protože mu překážel při pokusu dostat se na svobodu. Břicho si pořezal od zbytků čelního skla, které se nějakým zázrakem udržely na svém místě. Funěl a skučel, ale konečně se dostal ven. Silný déšť bodal do obličeje tvrdě a nepříjemně. Nadechl se studeného vzduchu a vzteky zařval.

Posadil se na kraj silnice, aby zastavil kolotoč ve své hlavě. Jakmile se jeho myšlenkový chaos trochu ustálil, snažil se vymyslet, jaké kroky musí nyní podniknout. Neustále se díval na své zdeformované rameno. Shlíželo na svého bratříčka z výšky v úplně jiné pozici. Roztrhl si na tom místě košili a potichu zaklel, když se ramena dotkl. Kůže kolem se napínala jako stěny stanu. Ve tmě to nešlo rozpoznat, ale určitě změnilo barvu. Na jakou, nechtěl ani vědět.

Rozepnul si dva knoflíky košile směrem od límce a pak přidal ještě třetí. Vzal do zdravé ruky levačku. Bolelo to neuvěřitelně, ale podařilo se. Dlaň vykukovala z vnitřku košile opřená o tělo. Nevěděl jistě, zda si počíná správně. Jestli to je zlomenina, tak snad ano. Jestli ne? Kdo ví?

Začínal se zklidňovat. Celá levá ruka bolela a snažila se přivlastnit si Alešovu mysl pouze pro sebe. Odolával tomu a přemýšlel. *Prvně musím označit místo nehody.* Vybavilo se mu to stejně rychle jako kdysi v autošколе. Vstal tedy a šoural se k vraku. Když ho teď viděl, nemohl uvěřit, že to všechno přežil.

Tak na trojúhelník zapomeň! Do kufru se dostaneš tak maximálně nůžkami na plech...

Benzín páchl víc a víc. Usoudil, že je nebezpečné zdržovat se dál na tomto místě. Auto by se mohlo vznítit právě v době, kdy by hledal v útrokách výstražný trojúhelník. Navíc svoje už tak zubožené rameno by mohl ještě více poranit. Rozhlédl se, kam se může jít schovat před deštěm, a pak strnul. Zmatená mysl si náhle vzpomněla na postavu, již nahmatala světla, a následné nadskočení auta. Začal se třást.

Je ze mě vrah! Bože, zabil jsem člověka!

„Haló! Je tady někdo?“ roztřesený hlas zněl jako poškrábaná gramofonová deska.

Nic! Jen ticho a slábnoucí déšť dopadající na asfalt.

Jak to, že tu neprojíždí žádné auto?

Pravda, mohlo být kolem půl jedenácté, ale na dálnicích je rušno pořád. Tak jak je možné, že tu ještě nikdo nezastavil? Déšť slábl čím dál víc.

Alespoň to, pomyslel si Aleš.

Přemýšlel, zda by neměl hledat tělo, ale kvůli tmě tuto možnost zavrhl. Ten člověk neměl žádnou šanci na záchranu. V devadesátikilometrové rychlosti je smrt jasná. Rozhodl se, že musí najít telefonní linku, protože mobil zmizel někde uvnitř auta. Je možné, že tam leží rozlámaný na tisíc kousků. Naštěstí dojít k budce by neměl být problém. Jsou přeci rozestavěné podél celé dálnici každého půl kilometru.

Vlezl si mezi svodidla, aby ho nečekal stejný osud jako nešťastníka, který dozajista ležel někde ve škarpě. Za pár minut se dostal, kam potřeboval. Malá budka s orientační žárovíčkou osvětlovala ceduli s kilometry. Stálo na ní SOS 111/5 km.

Vybavil si to stejně rychle, jako si člověk vybaví jméno oblíbeného herce. Přímo na tomto místě skončilo stíhání Petry Černotské. Vražedkyně, kterou novinové titulky označovaly za Ďáblovu chůvu, ukončila svůj život před touhle tabulí! Nebylo pochyb.

Aleš si velmi jasně vzpomínal jak Helena případ Černotské sledovala. Bála se představy, že by se sama mohla dostat do situace rodičů, kteří kvůli Petře Černotské přišli o dítě. Šílená žena prý dokonce obětovala dětská těla satanovi. Nebohá tělíčka našli rodičové pomalovaná vlastní krví a obložená černými svícemi.

Ať už to bylo hrozné jakkoliv, na tomto místě byl osud Ďáblovy chůvy zpečetěn.

Nebezpečná honička na dálnici skončila těžkou havárií, a jak už to bývá i ti největší zločinci mají nárok na štěstí. Zkrvavená Petra vylezla z vraku a před dalšími policejními vozy se belhala ukrýt právě k téhle ceduli s kilometry.

Pak se stalo něco zvláštního. Černotská pořezanou rukou načmárala krví na tabuli svůj vzkaz. Za sto jedenáctku dokreslila "x" a přes číslici pět byla rozmazanou čarou jasně viditelná číslice šest. Nemuseli jste být žádný numerolog, abyste rozluštili, že sto jedenáct krát šest je 666 – ďáblov číslo.

Nebylo to moc originální, ale Aleš si říkal, že kdyby ho čekalo tak vážné obvinění a tvrdý trest, s originalitou by si asi taky hlavu nelámал.

Policisté, kteří k ní vzápětí dorazili, zjistili, že zemřela. Aleš si už nepamatoval na co konkrétně Černotská skonala a teď to bylo jedno. Měl jiné a závažnější starosti.

Nad cedulí 111/5 km byl obrázek černého sluchátka. Přidal do kroku, vlezl do malé budky a zmáčkl tlačítko spojení:

„Haló, slyšíte mě?! Stala se tu nehoda! Stojím v půlce sto jedenáctého kilometru! Haló? No tak, je tam někdo?“ Z telefonu se však neozývalo nic. Ani monotónní tutání. „Kurva!“ praštil sluchátkem do vidlice. *K čemu tu ty krámy jsou, když nefungují!*

Rychle se vydal dál podél svodidel směrem k SOS lince na 112 kilometru. Přemýšlel přitom, co asi řekne policii. Zrovna, když byla jeho kariéra v rozkvětu, se muselo stát něco takového.

Tenisky a oblečení měl celé mokré a zima štípala. Nemohl stále uvěřit, že ani z jednoho směru nejede žádný vůz. Připadal si jako v nejhorším snu. Zahlédl světlo z orientační žárovíčky. Trochu se podívil, že na ceduli, kterou osvětlovala, stálo: 111 km, ale pak si uvědomil, že se zřejmě vydal od vraku zpátky směrem, odkud přijel. Déšť úplně ustal a mraky se začaly trhat. Měsíc však nesvítel. Promáčený Aleš opět stiskl tlačítko tmavě červené barvy.

„Haló, je tam někdo?!“ zavolal do mikrofonu na budce.

„Musíte do toho tak křičet?“ ozval se ženský pištivý hlásek. Pocit, že někoho slyší, mu zajisté pomohl. Ale to, jakým tónem dispečerka promluvila, ho dohánělo k nepřičetnosti. *Bože, jak může být tak klidná?*

„Ty krávo blbá, málem jsem tu umřel! V půlce stojedenáctého kilometru se stala dost ošklivá nehoda a já jsem rád, že jsem to přežil! Tak buďte od té dobroty a pošlete sem záchranku, než vám nakopu tu dispečerskou prdel!“ sám se divil, jak ze sebe všechno vychrlil.

„Takhle si naši pomoc nezasloužíte, pane Drda,“ řekl hlas přísně.

„Cože?“ vybreptl „Odkud znáte mé jméno, sakra?“

„Líbil se vám děšť? Můžeme ho pro vás znovu zařídit,“ žena mluvila chladně, až z toho přecházel mráz po zádech. „Pokud vím, přál jste si i kroupy, že? Co není, může ještě být.“

„Já vám asi nerozumím! Odkud znáte moje jméno?!“ Husí kůži cítil po celém těle i na bolavém rameni. Navíc se mu zdálo, jako by ho odněkud ze tmy pozorovaly něčí oči.

„Odpovídáte na otázku otázkou? Jste velice nezdvořilý, proto se s vámi prozatím loučíme. Na shledanou!“

„NE! Hej! Vraťte se! Na co si tam, sakra, hrajete?!“ řval do mikrofonu, z reproduktoru nad ním se na oplátku ozývalo pouhé pípání oznamující ukončený hovor.

Co se to, sakra, děje?! Opět stiskl tlačítko spojení a zkoušel se znovu dovolat na dispečink. Bez výsledku. Dokonce i otravné tutání zmizelo.

Znala mé jméno! Jak je to možné? Líbil se vám děšť? Co to mělo zatraceně znamenat? Ten hlas byl dost mladý. Co když se na tu linku napíchli nějakí spratci?

Bylo to vůbec možné? Staly se už složitější věci. Nějaký mladík se dokázal za pár minut nabourat do systému FBI a všem zaměstnancům nechal na monitoru svítit nápis: „Váš systém je sračka.“ Napíchnout se na telefon nemohlo být těžší. To by vysvětlovalo hodně, ale ne všechno.

Takhle si naši pomoc nezasloužíte, pane Drda.

Jeho jméno! Jak k čertu můžou znát jeho jméno? „Počkat,“ zašeptal. Prohmatával si zadní kapsy. Používal pouze pravačku, tak mu to chvíli trvalo.

Nenašel peněženku! Musela mu vypadnout v autě. Měl tam samozřejmě všechny doklady, a to je další vysvětlení! Ti spratci musejí být někde poblíž! Viděli, jak odchází k telefonu na 111/5, a nechali ho šlapat ještě další půlku kilometru, aby měli čas na prohledání auta. Takže jich muselo být víc. Ta štětka v telefonu se prozradila! Mluvila pořád v množném čísle.

Nyní před ním stálo rozhodnutí! Má se vrátit k vraku? Třeba tam někoho z nich chytí. Donutí ho zprovoznit telefon a konečně se zachrání!

(Počkej kamaráde! Ne tak hrrr. Tvoje rameno je dobrý tak na masáž a ne na bitku s nějakým parchantama.) Hlas otce v Alešově bolavé hlavě se opakoval, jako když v jeskyni zavoláte někčí jméno.

(Líbil se ti déšť? Můžou ti ho zařídit. Vždyť jsi je slyšel, ne? Co takhle pěstí do čumáku, chlape? Oni to můžou zařídit! Zaříděj ti pořádnou spršku ran pěstí! A teď už mě, kluku, neotravuj a podej mi to pivo!)

Ozvěna Robertova hlasu zaručovala pořádnou migrénu, ale přesto si Aleš uvědomoval, že má pravdu. Nebude to riskovat. Svět je čím dál zkaženější. Děti poháněné svými mindráky mohou udělat cokoli! Zrovna nedávno v televizi vzpomínali na oběti dvou šílených teenagerů na Kolumbijské střední škole. Ti dva pozabíjeli několik žáků i kantorů. Kdyby Aleš narazil na podobně vyšinuté mladíky, jen těžko by se jim dokázal ubránit jednou rukou.

Rozhodl se! Půjde dál podél svodidel. Dřív nebo později musí nějaký řidič projet. Jenomže, jak na sebe upozorní? Nemá svítilnu, ani mobilní telefon. Zkusit zastavit auto v půlce rychlého pruhu nemá smysl, pokud nechce napodobit muže, jenž skončil pod jeho pneumatikami. Věděl až příliš dobře, jak dlouhá je brzdná dráha. To samé měl vědět i ten nešťastník.

Vyrazil tedy. Šel svižně, ale kymácel se za strany na stranu. Rameno a hlava o sobě neustále dávaly nepříjemně vědět. Občas se otočil, aby se ujistil, že ho nesleduje žádný násilník, avšak pocit očí vidících až do duše nemizel. Krácel uprostřed svodidel obklíčen z obou stran tmou a dálnicí. Krajinu kolem skoro vůbec neviděl.

„Co to sakra...“ nevěřičně se díval na neuvěřitelnou věc. Na nemožnou věc! „Jak je to možné?“ mumlal s očima vykulenýma. „Jak jsem se sem mohl dostat?“ Sledoval totiž vrak svého auta. *Vždyť jsem šel na druhou stranu! Pořád jsem šel rovně! Pane Bože, doufám, že mám jen otřes mozku. Jo, to je ono! Ty hlavo pitomá! Motá se mi šiška a chodím pořád sem a tam!*

(Aleši, to jsem tě, sakra, nic nenaučil?) Nebylo to poprvé, co s ním mrtvý otec mluvil. Před třemi roky Aleš uvízl ve výtahu. Měl klaustrofobii. Nevadilo mu jezdit v autě, ani ve výtahu, když věděl, že může ven. To byl jeden z důvodů, proč tak rychle opustil útroby vraku. Měl strach. Stejně jako teď a stejně jako v tom výtahu. Otec mu tehdy říkal:

(Neboj se, chlape, buď rád, že tu si sám, páč by jinak lidi věděli, jak seš posera.)

Alešovi se dělalo zle a stěny výtahu se přibližovaly stejně jako dnes stěny auta. Mluvení s mrtvým otcem pomáhalo. Věděl, že jde pouze o výplod mysli, chránící se před strachem, přesto byl rád, že jej slyší.

Nyní ale nebyl ve výtahu mezi jedenáctým a dvanáctým patrem. Ne, dnes byl v úplně jiném průšvihů. Stále přemítal v bolavé hlavě otcovu otázku. To jsem tě, sakra, nic nenaučil?
No, kromě pití piva z plechovky moc ne...

(Tak si pochytil aspoň něco dobrého. Měl by si používat ten bed'ar na krku, chlapče. Kdyby si chodil sem a tam, jak říkáš, neměl by si cestou sem narazit na ceduli 111/5 km?)

Sakra, to je pravda. Všechno je špatně! Všechno. Co se to tady děje, tati?

(Seš jako červ na háčku a teď mi dones to pivo.)

Nic víc.

„Sakra!“ pravou rukou si mnul spánek a snažil si vyčistit hlavu. Před ním se tyčily zbytky auta jako modla nějakého úchylného sochaře. Je nemožné, aby chodil v kruhu, ale pokud má otec pravdu, tak je jasné, že když půjde rovně, narazí na SOS stanici na kilometru 111/5.

Ne, to určitě ty děti. Vyměnily cedule!

(Tomu sám nevěříš!)

„Drž, sakra, hubu!“ zařval. Chtěl dál argumentovat, ale myšlenkový tok zarazil zvonek zdáli. Někde před ním hlasitě burácel cinkot telefonu. Moc se nerozmýšlel a vyběhl. Mnohem rychleji než prve se dostal ke žluté ceduli s nápisem 111/5. Výhrůžně se tyčila u vyzvánějící budky.

To není možné! To přece nejde, abych uvízl mezi kilometrem sto jedenáct a sto jedenáct a půl. To jde jen ve filmech a ne v reálném životě!

(Tak zmáčkneš ten knoflík?)

„Jo,“ řekl, ale z úst vyšlo jen „o“. Pomalu přistoupil a stiskl tlačítko stejně opatrně, jako by se mohlo změnit v pařát, který by ho chytl za ruku.

„Haló?“ zašeptal do ticha.

„Jste nějaký vyděšený, pane Drda.“ Hlas té samé ženy. Ten samý mladý chladný hlas. Neobsahoval snad žádnou emoci, připomínal telefonní automat nějaké firmy se službami jako: Pokud chcete něco, stiskněte jedničku. Pokud chcete něco jiného, stiskněte dvojku, a tak dál.

„Co jste zač?“

„My jsme vaši přátelé.“

„My? Je vás teda víc?“

„Jistě,“ ten hlas zněl velice mechanicky, jako by tyto otázky dostával každý den.

„A co ode mě chcete? Co se to tady kolem děje?“ Aleš už do mikrofonu křičel. Ne vzteky, ale ze strachu.

„Jen si povídáme.“

„Prosím, pusťte mě odsud! Já to nikomu neřeknu!“

„A co byste nikomu neřekl, pane Drda? Že jste přejel člověka? Že jeho hlava křupla pod vašimi koly? Že...“

„Dost! Přestaňte!“

„...mu mozek vystříkl na zem jako marmeláda? Že jste se ho ani nepokusil najít?“

„DOST!“ třískl do tlačítka a utíkal do tmy. V hlavě ale ten hlas křičel a chechtal se:

Vrahu, vrahu, vrahu!

Vrahu, vrahu!

Vrahu!

Běžel a jedna noha náhle uklouzla po mokrému asfaltu. Aleš se skácel na zem.

Plakal. Stejně, jako plakal na otcově pohřbu. Stejně, jako když s ním kdysi zakopával tělo tříročního křížence Mauglího, když pokousal tu holčičku. Jenže nyní neplakal pro nikoho jiného než pro sebe.

„Bože, já chci pryč,“ zasténal do chladného vzduchu. Byla mu zima a rameno po pádu bolelo zase víc.

(Uklidni se sakra! Vzmuz se, nebo se za tebe budu stydět!)

„Promiň, tati,“ fňukal Aleš.

(Přemýšlej! Když to nejde dopředu, ani dozadu, tak to snad půjde doleva nebo doprava, ne?)

To nebyl špatný nápad, uvědomil si Robertův syn. Stačilo jen přejít tříproudovou silnici.

Přeběhne ji a poběží pořád rovně, dokud nenarazí na nějaký dům. Jenže kudy? Vpravo, nebo vlevo?

(To je jedno, ty ťulpasi! Hlavně už běž!)

Těžce se zvedl ze silnice a rozhlédl se. Tma, ani náznak světla reflektorů nějakého auta. Rozběhl se na levou stranu. Míjel první přerušovanou čáru, pak druhou a nakonec překročil i plnou, s níž souběžně šla svodidla. Přelezl je a vydal se vstříc tmě.

Opatrně a velice pomalu scházel malý svah. Oči si už přivykly na tmu a on lépe rozlišoval okolí. Před Alešem se tyčila vysoká tráva. Vešel do ní a měl ji po prsa. Pokračoval dál hustým porostem a začínalo se mu dělat zle. Sice nebyl v uzavřeném prostoru, ale jeho hlavě se nelíbilo pomyšlení, že bude obklopen jen travou a konec bude v nedohlednu

Něco před ním zašustilo! Aleš zvedl zdravou ruku před sebe a zatnul v pěst.

„Kdo je tam?“ zašeptal do vzduchu „Já se vás nebojím!“ znělo to však, jako by se jich bál. Další zašustění. Tentokrát mnohem blíže. Pak další. Viděl, jak se naproti němu ohýbají stonky trávy.

Aleš dělal pomalé krůčky směrem zpět k silnici, ale oči nespustil z místa, kde se ozvalo šustění naposledy. Pomalu udělal další dva kroky. Náhle se něco otřelo o jeho nohy. Byly to stonky! Ohýbaly se k němu a snažily se ho uchopit! Ze tmy před Alešem se ozvalo zavrčení. Bylo hluboké a kruté. Nic pozemského nemohlo vydat takový zvuk. Poté se v chomáčích vysoké trávy rozžehly dvě rudé oči. Vrčení sílilo a dva plamínky se přibližovaly.

Čtyřicetiletý muž už na nic nečekal a rychle se vyprostil z ještě ne dost silného zajetí stonků. Tryskem se obrátil a utíkal svou vyšlapanou cestou. Za sebou slyšel dupot a nelidský, zlý řev. Pot mu stékal po čele a zádech.

Jakmile vyběhl z trávy, pokusil se vyškrábat na svah vedoucí k silnici, jenže mokrá hlína pod nohama ho zradila. Skácel se na zem a čekal, až ho ta zrůda dostane. Jenže ne. Vrčení se dál linulo tmou a dva svítící body se dívaly na Aleše také. Ven z travnatého pole ale tvor nešel. Muž se rozklepal po celém těle. Nebylo to jen strachem, ale i zimou. Vlhké tričko se lepilo na zpocená záda a kalhoty byly nově mokré od moči. Nezaregistroval, kdy se to stalo. Jestli za běhu, nebo při pádu, kdy mu šklubla v ruce a rameni opětně bolest. Nebo při pohledu do těch pekelných očí. Připomněly mu fotografii Petry Černotské, kterou ukazovaly noviny snad po celé zemi. Jedinou jistotu však měl, že právě při pohledu na ty oči přišel o vědomí.

* * *

Něco syčelo a vrzalo. Zařezávalo se jako velké a bolestivé rýhy do Alešových bubínků. Točila se mu hlava. Snad v domnění, že ten zvuk zastaví, přitiskl si dlaně k uším. Bez výsledku. Otevřel oči, ale nevěřil sám, že je skutečně otevřel. Všechno kolem něj se vlnilo jako za stěnou akvária, které někdo rozhoupal.

Byl v metru. Ten děsivý zvuk patřil brzdící podzemce. Vše se mu jevilo jako v mlžném oparu, ale i tak Aleš viděl umělohmotné sedačky, plakáty a letáky. Volaly na něho: „Kup si bezpečné auto!“ nebo „Nakup levné, pěkné a hlavně suché oblečení!“ či vůbec nejlepší: „Nedáš si naše plzeňské pivo?“

Na zemi u tyče, jež vyrůstala z podlahy jako morový sloup, ležely pomačkané noviny. Nebylo pochyb. Skutečně jde o metro.

Stroj se zastavil a z rozhlasu zazněla melodie podobná monotónnímu vyzvánění prvních mobilních telefonů. „Stanice U potoka,“ řekl umělý ženský hlas, ne nepodobný ženě ze sluchátka na SOS stanici 111/5 kilometru. Kovové dveře se otevřely. V prostoru před nimi neviděl nic jiného než mlhu. Chladnou a bílou. Pomalu se plížila do vagonu metra jako další cestující, a pak náhle zmizela. Nerozplynula se ve vzduchu. Prostě zmizela.

Venku se rozprostírala krajina, kterou znal. Rybník Rychtář v městečku Malé Potůčky. Na jeho břehu stály dvě postavy. Otec a syn. Robert a Aleš.

„Vidiš, musíš ji nabodnout na háček. Takhle.“ Malá žížala se zmítala, ale byla naprosto bezbranná. Robert nabodl jeden konec žížaly na háček rybářského prutu, pak ještě jednou v prostředku a naposled malého tvorečka přišpendlil na konci. „Vidiš? Takhle tam drží dobře a neměla by sklouznout. Důležitý je, aby nebyla vidět špička háčku, páč jak by se blejskala, tak by ho ryba mohla zahlídnout a bylo by po prdeli. Rozumíš mi?“

Malý Aleš chápavě přikyvoval a dospělý Aleš v podzemce se svezl na sedačku naproti dveřím.

Otec sjel pohledem ze svíjející se žížaly na syna a usmál se. Nebyl to pěkný pohled. Chyběly mu dva přední zuby a zbytek řezáků, špičáků, stoliček a třenových zubů vypadal jako jediná přeživší skupina hrůzné bitvy. Neoholená hubená tvář a popraskaná ústa s dechem po pivu vypadala spíše jako karikatura na člověka. To si myslel Aleš z roku 2008. Ne ale ten zvědavý kluk, jenž hltal každé otcovo slovo v roce 1974.

„Nemůže se vyháknout?“ ptal se chlapec.

„No, občas se stane, že se ve vodě tak dlouho mrská, až se z toho dostane. Nakonec se ale stejně utopí. Je ti jí líto?“

Syn mlčel a smutně sklopil hlavu, pak se zeptal „A bolí ji to?“

„Víš, je jedno, jestli ji to bolí, páč jsme se dostali vejš, než je ona. Tak to jde v životě, Aleši. Někdo je nahoře a chytá ryby. No a někdo je dole a dělá tomu nahoře děvku.“

„Co je to děvka, tati?“

„Ale nic. To je jedno. Prostě, když nebudeš nahoře, budeš červ a každému bude jedno, jestli tě něco bolí! Jako je to jedno mně u té žížaly.“

„Aha,“ přitakal šestiletý Aleš.

„Teď mi slib, že až vyrosteš, nestane se z tebe červ na háčku,“ zatřásl otec vlasem a růžové tělíčko prošpikované na háčku se dál zmítalo bolestí.

„Slibuju,“ přísahal a na důkaz vztyčil ukazovák a prostředník do tvaru V. „A tati, ty seš nahoře, nebo dole?“ zeptal se Aleš, když ruku sklopil. Robertovi přejel po obličejí škleb. Setřásl ho ze sebe a usmál se na syna.

„To je jedno. Teď musíme chytit něco na večeri.“ Nahodil prut a v tu chvíli se začaly zavírat dveře podzemky. Čtyřicetiletý Aleš ještě zaslechl mrtvého otce, jak posílá syna pro pivo, a poté se metro vydalo dál na cestu. Za okny se míhaly černé zdi a trámy. Znovu

zapištěly brzdy. Aleš vstal ze sedadla a čekal, až se dveře otevřou. Znělka odehrála svou pasáž a hlas v reproduktorech ohlásil: „Konečná.“

Dveře se však neotevíraly. Podlaha vagonu pod ním zakřúpala a najednou se zavlnila! Spadl na tyč a rychle ji objal rukama. Čekal na bolest ramene, jenže zjistil, že má obě ruce zdravé. Podlaha pod jeho nohama se celá prolomila a padala do černé tmy pod ním. Zůstal viset na nerezové tyči. Byla kluzká a ruce sjižděly dolů.

Zavřel oči a padal!

* * *

Probíral se. Bolení hlavy trochu ustalo. Krajinu kolem ozařovalo fialové světlo. Bylo matné a ošklivé, ale bylo vidět víc než za tmy. Zvedl se, dáváje velký pozor, aby se neopřel o rameno. Nejdříve si nic nevybavoval, ale vzpomínky na něj dolehly vzápětí, jako když zrychleně pouštíte film.

Dálnice – nehoda – telefon – oči v trávě...

Otrásl se. Ať to vrčení vydávalo cokoli, bylo to už pryč. A ven se to neodvází nebo to ven ani nemůže, protože kdyby mohlo, už by byl mrtvý.

Jak dlouho spal, nevěděl. Každopádně se tu rozednilo. Ačkoli bez slunce se nedá mluvit o rozednění. Vybavoval si i sen, jenž se mu zdál.

Červ na háčku. To je trefný, protože to právě jsem. Posranej červ na háčku!

Hlína už uschla, opatrně se tedy vyškrábal na vršek svahu a přelezl svodidla. Byl znovu na dálnici. Teď už neměl strach, že jej něco srazí. Viděl dost daleko dopředu, aby věděl, že je v bezpečí před nečekanou srážkou. Byl trochu dezorientován, ale věděl jedno. Ať půjde kudy chce, stejně se dostane k autu a cedulím 111 a 111/5. Nevěděl proč, ale stejně se vydal znovu na cestu. Třeba doufal, že to už skončilo, že už je konec - ale nebyl.

Došel k vracu, tak pokračoval dál a dostal se k ceduli 111/5 km. Pak se před ním ukázala žlutá cedule 111 km. Potom došel zpátky k vracu.

Ne, zpátky ne. Protože to bych se musel otočit, jenže to jsem neudělal. Šel jsem rovně.

Jsem jen červ na háčku. Ať se kroutím, jak se kroutím, nemůžu utéct. Jak může utéct červ z háčku?

(Ten nemůže utéct, kluku!)

Přemýšlel a měl na to dost času. Přemýšlelo se mu lépe, když mohl chodit, a tak stále chodil. Míjel neustále vrac svého kombíku a neustále na nic nemohl přijít. Přemýšlel o Zenónovi z Eleje, antickém filozofovi, kterého probírali na škole. Zenón vymyslel aporie pohybu neboli neřešitelné spory. Paradoxy mezi dvěma doloženými názory. Byly tři: „Achiles a želva“, „Dichotomie“ a „Letící šíp“. První a poslední ho nezajímaly, ale dichotomie byla

jeho případ. Vzpomínal, jak jim univerzitní profesor vše vysvětloval. Přeložil jim dichotomii jako rozpůlení a přirovnal ho k závodisti:

„Představte si takový běžecký stadion. Máte bod A - start a máte také bod B - cíl. Vaším cílem je doběhnout z bodu A do bodu B, jasné? Ale před vámi leží jeden menší problém. Vlastně nekonečno malých problémů.“ Všichni žáci včetně Aleše na něj tehdy koukali jako na blázna. „Nevíte jakých problémů? No, jednoduše běžec vyrazí z bodu A, jenže aby se dostal do bodu B, musí urazit polovinu. A co čert nechtěl, musí urazit polovinu té poloviny, aby se dostal do té první. A pak polovinu poloviny té první poloviny, a tak do nekonečna!“

To je můj problém! Nemůžu se dostat z bodu A do bodu B.

(Jenže, milej zlatej, pokud to tak je, tak to tu budeš do nekonečna zdolávat poloviny. To by ti nestačila ani cisterna s pivkem.)

Díky, tati, to mi teda pomohlo.

(Přestaň myslet na kraviny a soustřed' se! Copak jsem tě nikdy nic nenaučil?)

„Já nevím, sakra!“ zařval vztekle.

Svezl se na zem asi sto metrů od telefonu na 111/5 kilometru a brečel. Zvedl uslzené oči a strnul. Na asfaltové silnici před ním bylo něco napsáno. Vstal a šel blíž. Na černém asfaltu bylo rudou barvou napsáno *Vítej na 111/6 kilometru.*

(Jseš zase jako červ!)

Alešovi se zvedl žaludek. Barva, doufal, že to byla barva, vypadala zaschlá, takže tu musela být už hodiny.

(Přemýšlej, sakra, jak se odtud dostaneš, Aleši!)

„Já se snažím,“ zašeptal do ticha.

(Ale málo!)

„Nech mě na chvíli být... prosím,“ šeptal Aleš ještě více potichu. Zavřel oči. Nadechl se.

Otázka: Jak může utéct červ z háčku?

Odpověď: Nemůže!

Otázka: Ví se to jistě?

Odpověď: ???

* * *

Je to jasné! Měl to před nosem! Tehdy po útoku té bestie. Stanice U Potoka - tam je odpověď! Jeho vědomí ten problém vyřešilo za něj. Vyřešilo tu neřešitelnou rovnici, ten paradox!

Otec! Robert Drda. Celou dobu znal odpověď.

(Copak jsem tě nic nenaučil?)

„Ale ano. Naučil jsi mě, jak se dostane červ z háčku!“ promluvil do fialově osvětlené části silnice na sto jedenáctém kilometru. Otevřel oči. Už věděl, co má udělat. Bylo to jednoduché jako veškeré hlavolamy, když už jste přišli na řešení. Jenže zpravidla je těžší vykonat to, co musí být vykonáno.

Vydal se tedy směrem k místu s vysokou trávou.

* * *

Nemůže se vyháknout?

(No, občas se stane, že se ve vodě tak dlouho mrská, až se z toho dostane...)

Ale nakonec se stejně utopí.

(...ale nakonec se stejně utopí.)

Je to jasné jak pointa v béčkovém filmu.

Obsazení: Červ na háčku - Aleš Drda, rybář – naše milá operátorka, ryba – náš mazlíček z vysoké trávy.

Takže kdy dostane červ svobodu? Když se ve vodě bude mrskat, jak nejlíp dokáže, aby se dostal z háčku!

Dřív nebo později by mu stejně nic jiného nezbylo. Buď by se zbláznil a vešel na území toho hrozného zvířete bez známek ovládnutí. Tohle je každopádně lepší. Má naději! Naději, že se z toho dostane, že uvidí svou milovanou Helenu, i když smutně zjistil, že to nedělá pro ni, ale jen pro sebe. Zemřít je lepší než doživotní pochodování mezi 111 a 111/5 kilometrem, a tak vešel do vysoké trávy.

Zamířil po sotva znatelné cestičce, kterou za tmy vyšlapal. Sám se divil, že je tak dlouhá. Tráva se zdála být stejně fialová jako světlo, které na ni dopadalo. Nebyla obydlena žádným hmyzem. Jenom...

Zašustění!

Aleš se zastavil. Nadechl se a vydechl. Znovu nádech a pak zkusil vykročit. Nešlo to! Stébla trávy se začala omotávat kolem jeho nohou! Vyšší listy a stonky mu šly po těle a rukou.

A je tu háček.

Kopal kolem sebe a tráva se trhala, ale další a další stonky se ho zmocňovaly. Zahákly se za zraněné rameno a bolest bodla jako jehla pod nehet. Přesto se nezastavil a zkoušel jít dál. Trhal celé provazce a postupoval dál k cíli.

„Já vám ukážu, jak se dokážu škubat!“ hulákal kolem sebe „Já nejsem červ! Já teda ne!“

Nelidský řev prořízl vzduch stejně jako ostrý nůž maso.

A je tu hladová ryba!

To monstrum je dál než předtím, ale Aleš by se vsadil, že je stejně rychlé jako ryba ve vodě.

(To je tvůj čas, Aleši! Běž!)

Sebral všechnu zbylou sílu a utíkal. Tráva jako by slábla. Stonky a listy měly stále slabší sevření. Zaslechl za sebou dupot, ale neotáčel se. Hekal a prskal, ale nezastavoval.

Konec se blížil z obou stran.

* * *

„Támhle!“ zavolal Roman na Petra za volantem. Řidič podřadil a zpomalil na třicet.

„Patnáctka velínu, auto máme, koukneme se po tom chlápku,“ mumlal Roman do vysílačky. Z malého reproduktoru vyšel trhavý hlas dispečerky:

„Dobrá, buďte opatrní, hoši!“

„Neměj péči. Patnáctka končí.“

Auto se zastavilo vedle vraku vozidla Aleše Drdy, ale on sám nebyl nikde poblíž. Petr našel peněženku s doklady a ukázal ji kolegovi. Ten beze slova přikývl.

„Auto je v pohodě, benzín všechen vytekl, ale je tu takový mokro, že nic nehrozí,“ prohodil Petr k Romanovi.

„Jo, kdyby měla přeskočit jiskra, už by se stalo,“ přikývl Roman.

„Volal od stodvanáctky. Třeba tam ještě je,“ zašeptal Petr a tvářil se dost vyděšeně

„Jo jasně, jako ti dva před ním.“

„Nemluv o tom a pojď.“ A tak šli ke své dodávce. Na boku měla napsáno: Dálniční správa.

* * *

Aleše Drdu našli vprostředku rychlého pruhu ve zbědovaném stavu, ale živého. Byl cítit potem, zaschlou krví a močí, ale byl živ.

Nikdo se v tu chvíli neptal, proč Aleš vjel do rozestavěné části dálnice, když byla řádně označená dopravními kužely. Nikdo se neptal, proč první na místo nehody dorazila dálniční správa a až po nalezení Aleše byla zavolána sanitka a policie. Nikdo se neptal, protože by stejně nikdo nedostal odpověď.

* * *

„Usnul jste?“

Nemocniční pokoj. Nalevo od Aleše okno s výhledem na rybníček. Napravo stolek se sklenicí vody, vázou s kyticí a přáním brzkého uzdravení. Před ním židle a na ní detektiv nebo kdo to byl.

„Ne, žádný mikrospacek,“ nesouhlasil Aleš.

„Takže jste ten dopravní kužel neviděl?“ policista se představil jako Lubomír Horal.

Dopravní kužel... Pro vás je to dopravní kužel, ale pro mě to byl člověk!

„Ne, musel mi zrovna zazvonit telefon nebo co. Vážně si to nepamatuju.“

„Podle soudních znalců jste jel předpisově, možná vám pojišťovna něco zaplatí.“

„Jo, to by bylo fajn,“ uzavřel Aleš, ale policista stále nehodlal odejít. „Vy nejste od dopraváků, že?“

Lubomír Horal se usmál. Měl mladý hezký obličej. Mohl být tak o deset let mladší než Aleš.

„Jste bystrý. Víte, jsme bezradní. Dva lidé se v tomto měsíci ztratili na opravovaném úseku dálnice mezi stojedennáctým až stopatnáctým kilometrem.“

„Nevím, co s tím mám co dělat já.“ Ve skutečnosti ale věděl.

„No, vy jste patrně mohl být třetí,“ uzavřel Horal.

„Řekl jsem vám všechno... prostě jsem neviděl ten kužel a jak jsem na něj najel, lekl jsem se. Strhl jsem volant a zbytek znáte.“ Lhal Aleš, jak nejlépe dokázal.

„A jak jste se dostal skoro kilometr od nehody?“ nenechal se policista.

„Asi jsem se tam odplazil. Nevím, to si nepamatuji.“

„Ano, to jste mi už skutečně říkal. Tak jinak, jméno Petra Černotská vám asi taky nic neříká, že?“ Záskub na Alešově tváři policistovi neunikl. „Tohle by vás mohlo zajímat.“ Vytáhl z kapsy diktafon. „Je to záznam z centrály dálničního dispečinku.“

Než stihl Aleš něco říct, z diktafonu se ozval jeho hlas:

„Haló, slyšíte mě?! Stala se tu nehoda! Stojím v půlce stojedennáctého kilometru! Haló? No tak, je tam někdo?“

„Ano, slyším vás. Pane, uklidněte se...“ hlas dispečerky.

„KURVA!“

„Jste tam pane? Myslím, že zavěsil.“

Klapnutí značící další záznam.

„Haló, je tam někdo?!“

„Ano, pane, slyším vás velmi dobře.“

„Ty krávo blbá, málem jsem tu umřel! V půlce stojedenáctého kilometru se stala dost ošklivá nehoda a já jsem rád, že jsem to přežil! Tak buďte od té dobroty a pošlete sem záchranku, než vám nakopu tu dispečerskou prdel!“

„Pane, uklidněte se. Jste v šoku, už jsme pro vás pos...“

„Cože? Odkud znáte mé jméno, sakra?“

„Myslím, že neslyší - jako ti dva... Pane! Haló, už pro vás jedeme!“ žena zněla vyděšeně.

„Já vám asi nerozumím! Odkud znáte moje jméno?!“

„Bože, je to tady zase! Zavolejte někoho! Rychle, ten chlap je v nebezpečí!“

„NE! Hej! Vraťte se! Na co si tam sakra hrajete?!“ Cvaknutí.

„Zbytek vám můžu pustit jindy, až budete chtít spolupracovat. Třeba i záznam té ženy, která prosila o život kvůli svým dětem. Ozvěte se mi. Ozvěte se nám.“ Horal položil na stůl vizitku a odešel.

Aleš nebyl schopen slov. Dal se do něj třas. Byl sám v nemocničním pokoji a stěny se najednou začaly pohybovat jako tráva u dálnice. Vnořil hlavu do polštáře a plakal. Topil se. Stejně jako červ, jenž utekl z háčku.